

Hastrmanovy boty

To léto lidem opravdu nepřálo. Sotva začalo dosychat seno, přišel déšť. Nikdo nestačil seno odvézt domů, tak ho lidé nakopkovali a prosili nebe, aby už s tím přívalem vod konečně přestalo. Dlouho nemělo nebe slitování, ale nakonec se mu přece jen lidiček zželelo a vykouklo slunce. Všichni honem brali hrábě a hnali se na luka, aby seno rozházeli a nechali ještě trochu doschnout.

Všichni, až na sedláka Bárta. Ten býval občas lenivý a rozhazovat seno bylo právě to, co se mu vůbec nechtělo. Jeho žena lamentovala, ale on ji jen odbýval:

„Seno máme nakopkované, nic se mu nemůže stát. Slunko svítí dnes a zítra bude zas. Udělám to až zítra.“ A nikam nešel. Místo toho seděl doma a četl noviny.

Ale co čert nechtěl, dalšího dne se dalo do pršení znova.

„Vidíš, ty přetrhdílo, seno už mohlo být doma! Kdybys ho včera zrána rozházel, mohli jsme ho večer uklízet a měli jsme po starosti. S takovou nám tam leda tak akorát shnije, a čím budeme v zimě krmit králíky a krávy, to suď Bůh,“ lamentovala Bártová.

„Práce nikomu neuteče. Seno je přece v kopcích a jednou snad taky přestane pršet,“ říkal líný sedlák.

„Většího lenocha, než jsi ty, jsem ještě neviděla,“ spouštěla nanovo sedláková žena.

„Dej už mi konečně pokoj, kdo má to tvé nadávání věčně poslouchat!“ kabonil se Bárta.

Ale žena pokoj nedala. Když už sedlák to láteření poslouchal celý den, až mu z toho šla hlava kolem, vydal se dalšího rána na louku. Nestačil však vyvalovat oči. Jeho seno nebylo

v kopcích, jak ho tam zanechali, ba právě naopak. Bylo rozházené. Ale jak! Válelo se až na břehu řeky Svitavy, viselo z olší a vrb a po celé louce bylo jako rozmetané.

„To jsem teda blázen,“ mnul si oči Bárta. „To by mne tedy zajímalo, kdo si zrovna s mým senem dal takovou hroznou práci. Ale co, alespoň jsem si ušetřil dřinu. A žena aspoň nebude láteřit. K večeru seno zase nakopkujeme, a když mi bude přát štěstí, pozítří bude doma,“ utěšoval sám sebe.

K večeru se tedy Bártovi vydali na louku a seno zase shrabali do kopek. Nu, řeknu vám, byla to pořádná dřina tahat ho z břehů Svitavy a sundávat ze stromů.

„Tak, mámo, hotovo. Zítra dopoledne seno zase trošku rozhodíme, aby došlo, a večer si ho odvezeme domů,“ řekl ženě.

Když se však pro ně nazítří odpoledne vrátili, našli Bártovi na louce zase tutéž spoušť jako včera. Ale podivná věc, někdo řádl jenom na jejich louce, všechny ostatní louky okolo byly v pořádku. To se ví, že rozházené seno přes noc zase navlhlo, takže ho prosoušeli celý další den. A večer zase znovu do kopek.

„Já už asi tuším, kdo za tím vězí,“ svěroval se ženě. „Naše louka je nejbliž u Svitavy, to nebude nikdo jiný než hastrman. Víš ty co? Dneska v noci se tam vypravím na číhanou. Buď tak hodná a uvař mi pořádný hrnek kafe, abych tam neusnul, a já si pro jistotu nasbírám do kapes nějaké kamení a taky pořádnou hůl si s sebou vezmu.“

„Jen na sebe, táto, dávej pozor, ať nakonec hastrman neublíží i tobě,“ prosila Bártu žena. „To víš, pouštět se s nimi do křížku není radno. A k vodě se raději ani nepřibližuj, ať tě do ní nestáhne.“

„Jaképak strachy, jsem pořádně vyzbrojen a jsem taky silný chlap,“ smál se Bárta. „S hastrmanem si snadno poradím.“

A tak se v noci Bártu vydal zase na louku. Byla jasná noc, měsíc svítil, vydatně mu pomáhaly hvězdy, a už zdaleka chalupník viděl, jak od řeky právě k jeho kupce sena přibíhá maličký zelený mužíček. V ruce si s sebou něco nesl.

„Tak vida, přece je to hastrman! To by mne ale zajímalo, co to má s sebou,“ myslel si Bárta a přihrčil se za kopkou. Na jejím vršku se pohodlně uvelebil vodník.

